

δισώθησαν τρεις ποιητικαὶ συνθέσεις· ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτων πλήρη ἐδημοσιεύθη μέχρι σήμερον μία καὶ μόνη¹. Εἶναι δὲ αὕτη στιχοῦργημα ἀνεπίγραφον μὲ ἐρωτικὴν ὁλως ὑπόθεσιν ἐξ 130 δεκαπεντασυλλάβων καὶ ὁμοιοκαταλήκτων στίχων εἰς καθαρὰν λαϊκὴν γλῶσσαν, μὲ ἀρκετοὺς ὁμως ἰδιωματισμοὺς, Κρητικοὺς προφαίως.

Ὁ Φιλιέρος εἰς τὸ στιχοῦργημά του αὐτὸ διηγείται ἐρωτικὴν τινα ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὠνειρεύθη. Μιμεῖται κατὰ τοῦτο ἄλλους προγενεστέρους καὶ συγχρόνους του ποιητὰς, καλλιεργήσαντας, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, τὴν ὄνειρογραφίαν, τῆς ἐποικίας τὴν πρώτην ἐμφάνισιν εἰς ἑλληνικὰ λογοτεχνικὰ ἔργα, κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν τουλάχιστον ἐποχὴν, ἀνευρίσκομεν εἰς τὸ τοσάκις μνημονευθὲν² χριστιανικὸν μυθιστόρημα «Βίος Βηρλαὰμ καὶ Ἰωασαφάτ». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος εἶναι ἀπλουσιτάτη: Ὁ ποιητὴς ἀφηγεῖται, ὅτι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του νέαν τινα, τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν, νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, ἔχουσα ὡς σύντροφον τὸν τοξοφόρον ἔρωτα. Συνάπτεται μεταξύ τῶν τριῶν διάλογος, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ ποιητὴς μαθαίνει, ὅτι ὤρισθη ὑπὸ τῆς Μοίρας, ὅπως ἡ ἀγαπωμένη ὑπ' αὐτοῦ κόρη γίνῃ σύζυγός του ἢ καθὼς ἐμιλεῖ ὁ Ἔρωσ :

«Αὐτὴ ἡ κόρη ἦρθε πρὸς στήν Ἐρωτοκρατία
 κ' ἦρθε τὸν πρῶτον Ἔρωτα μ' ὄλην τὴν συντροφία
 καὶ κλαίει καὶ ὀρηγολεῖ, ἀρχίζει καὶ διγᾶται,
 καὶ πρὸς τὸν πρῶτον Ἔρωτα πολλὰ παραπονᾶται
 καὶ ἀρχίζει λέγει· «Ἔρωτα, ἀπὸ χρόνων δεκάξη
 ἐγράφηκα γιὰ δούλη σου κ' ἐγὼ κατὰ τὴν τάξη,
 κ' ἔβαλα εἰς μὴν τὸν πόθον μου εἰς νέον ὄπου μὲ φάνη
 πολλὰ καλὸς καὶ μετὰ μὲ νὰ ζήσῃ νάποθάνη.
 Κι αὐτὸς ἐμένα ἀγάπησε στεριά κέμπιστευμένα
 κείχα κέγῳ τὸ θάρρος μου γιὰ νὰ χαρῆ μὲ μένα,
 Τώρα, τὸ πῶς μὲ γίνηκε κέβαλες ἔς ἄλλον πόθο;
 καὶ ἂν ἔν' καὶ σὺ τὸ θέλῃσες, πές με το νὰ τὸ γνῶθω,
 νὰ μὴ πικραίνω τὸ κορμί καὶ τὴν καρδιά νὰ φλέγω,
 καὶ μὲ τὴν παραπόνηση τὴν τύχη μου νὰ κλαίγω.

1.— Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ J. Schmitt μετὰ προλεγόμενων, ὡς ἀνωτέρω σελ. 291—308. Ἴδε περὶ αὐτοῦ καὶ K. Krumbacher εἰς ἀ', Γ' σελ. 72-73.

2.— Ἴδε τόμον Α' σελ. 110—114 καὶ 119

